kas ſa ka ei lähhä kirrikusse? kül ma watan koddo järrele, seſt ſa olled jo enne ikka saggedaste kirrikus käinud?"

Omma tütre wiimse sõnnade peale jäi temma nenda mõtlema: „Kui ma häil päiwil Jummala kojas käisin, paljo ennam peaksin kurwail päiwil seña omma taewase Issa ette ennast allandama!" ja nenda panni ennast ridesse ja läks.

Kui ta kirriko sisse astus, siis istus ta ühhe posti warjo, kus teised tedda sureſt ei woinud nähha. Siin kulis temma, kuida õppetaja Jummala suurt ärraräkimatta heldust rahwale ärraselletas, ja kuida rahwas saggedaste tuimad ja tännamatta Temma wasto on ja willetsusse aeal Temmast koggoni ärra lahkuwad ja langewad ebbausso ja kaksipiddi mõtlemisse sisse, kui käsi mitte nenda ei käi, kui südda tahhab ja himmustab; agga iggaüks peab omma koorma kandma!

Sedda keik panni se waene leſt kuma silmaweega tähhele ja andis keik omma ello Jummala holeks, kuida temma sedda issi seab ja läks rahhulisse süddamega koeo.

Sedda halleduſt ja nutmiſt, kirrikus, olli üks jõuakas perremees emalt tähhele pannud, mis temma süddant wägga ligutanud; agga arwas, kes teab, mis waew tedda röhhub. Pärraſt Jummala tenistuſt, ei olnud selle mehhel ommeti mitte rahho, waid pärris selle lesse ello luggo järrele ja sai nüüd arro, et temmal täieste pudus ja kitsas käes olli; et põld hukka läinud ja lehm ärra surnud, ning et nüüd keik nõu otsas olli.

Kui naene õhtul perotulle ees omma lastega istus ja neid tröstis, ütles weel: „Kui meie kitse-tal sureks saab, siis lüpsame sedda jälle, ja kui meie holega töö teme ja kokko hoiame, eht same ka wimaks lehma jälle.

Kui emma alles räkis, kuulsid lehma õues ammuwad, mis neid jälle kurwaks teggi, seſt nad arwasid wõeraſt loma õues ollewad. Korraga kuulsid ukse tagga kopputawad ja pea astus wõeras mees sisse ja ütles: „Armas naesekenne! üks hea sõbber satis sinnule ühhe leh-